

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз ОК 3/2026
18.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Којић, председника већа, Александра Степановића, Мирољуба Томића, Слободана Велисављевића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Николе Димитријевића, због кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Димитријевића - адвоката Данила Шарића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1 бр.47/25 (К-По1 бр.82/16) од 17.10.2025. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1-Кре 58/25 од 28.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Димитријевића - адвоката Данила Шарића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1 бр.47/25 (К-По1 бр.82/16) од 17.10.2025. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1-Кре 58/25 од 28.11.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1 бр.47/25 (К-По1 бр.82/16) од 17.10.2025. године одређено је да се према окривљеном Николи Димитријевићу покреће поступак за извршење у Краљевини Холандији пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К-По1 бр.82/16 од 10.12.2018. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж-По1 бр.15/21 од 16.05.2022. године, а којом пресудом је окривљени Никола Димитријевић оглашен кривим за извршење кривичног дела неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) година и 6 (шест) месеци.

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1-Кре 58/25 од 28.11.2025. године одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног Николе Димитријевића, адвоката Радослава Баћовића и Данила Шарића, која је изјављена

против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал Кре-По1 бр.47/25 (К-По1 бр.82/16) од 17.10.2025. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Николе Димитријевића - адвокат Данило Шарић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине у целости побијана решења.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног Николе Димитријевића као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, не означавајући при томе ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, већ само наводећи у образложењу захтева да су нижестепени судови у побијаним решењима погрешно применили одредбе чланова 72. и 73. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима и одредбу члана 5. Европске конвенције о међународном важењу кривичних пресуда са додацима, уместо да по ставу браниоца примене важећи билатерални уговор и то „Уговор о издавању криваца између Србије и Холандије од 28. фебруара (11. марта) 1896. године који је ступио на снагу 1896. године („Српске новине“, број 275/1896), а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези напред означених чланова Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима и Европске конвенције о међународном важењу кривичних пресуда са додацима, а због које повреде закона је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, даљи наводи браниоца окривљеног у поднетом захтеву којима указује на по њему неправилну примену од стране нижестепених судова у предметној кривичној ствари напред наведених одредаба Закона о међународној правној помоћи у

кривичним стварима и Европске конвенције о међународном важењу кривичних пресуда са додацима, по налажењу Врховног суда, суштински и фактички представљају само указивање на повреде одредаба члана 438. став 2. тачка 2) и члана 460. став 1. ЗКП учињене од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним решењима, као и оспоравање од стране браниоца оцене нижестепених судова о испуњености у конкретном случају једног од услова предвиђених одредбом члана 5. Европске конвенције о међународном важењу кривичних пресуда са додацима за извршење у Краљевини Холандији кривичне санкције која је окривљеном изречена пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К-По1 бр.82/16 од 10.12.2018. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж-По1 бр.15/21 од 16.05.2022. године, уз полемисање при томе браниоца са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама. Ово имајући у виду да бранилац окривљеног истиче да првостепени суд у побијаној првостепеној одлуци не даје разлоге зашто је на конкретну кривичноправну ствар применио домаћи закон и мултилатералну конвенцију, а не важећи билатерални уговор, те да нижестепени судови у својим разлозима нису прецизирали који од пет услова из члана 5. Европске конвенције о међународном важењу кривичних пресуда са додацима је испуњен у конкретном случају, полемисујући при томе са разлозима и закључцима које су нижестепени судови дали у образложењима побијаних нижестепених решења везано за своју одлуку, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да се другостепени суд у образложењу другостепеног решења само паушално изјашњавао о жалбеним наводима одбране везано за погрешну примену у конкретном случају домаћег закона и мултилатералне конвенције, не конкретизујући и не дајући при томе разлоге због чега сматра да постоје одређена питања која нису уређена важећим билатералним уговором, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву оспорава оцену нижестепених судова о испуњености у конкретном случају једног од услова из члана 5. Европске конвенције о међународном важењу кривичних пресуда са додацима за извршење у Краљевини Холандији кривичне санкције која је окривљеном изречена пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за организовани криминал К-По1 бр.82/16 од 10.12.2018. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Београду Кж-По1 бр.15/21 од 16.05.2022. године, полемисујући при томе са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и истичући да ниједним доказом из списка предмета суд није утврдио одлучну чињеницу да окривљени има пребивалиште у Краљевини Холандији.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених решења, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински својим наводима указује на повреде одредаба члана 438. став 2. тачка 2) и члана 460. став 1. ЗКП, те оспорава оцену нижестепених судова о испуњености у конкретном случају једног од услова предвиђених одредбом члана 5. Европске конвенције о међународном важењу кривичних пресуда са додацима за извршење у Краљевини Холандији кривичне санкције која је окривљеном Николи Димитријевићу изречена напред наведеном кривичном пресудом домаћег суда, уз полемисање при томе са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама, а што

све не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Из напред изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Димитријевића - адвоката Данила Шарића одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија
Гордана Којић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић